

Micha 55, 1-4a

Lucas 1, 39-45

Het is een mooi tafereel dat de evangelist Lucas voor ons beschrijft en dat we zojuist gehoord hebben: een ontmoeting tussen twee vrouwen die in verwachting zijn. Het is een menselijk, herkenbaar gebeuren. Maar... we zijn hier niet in de wachtkamer van de verloskundige. Nee., hier is heel iets anders aan de hand. Dit is een *goddelijk* gebeuren!

Hoe of beter *waartoe* zijn deze vrouwen in verwachting geraakt?

Lucas verhaalt erover, voorafgaand aan het stukje evangelie van vandaag.

Eerst wordt de engel van God – Gabriël – naar de oude priester Zacharias gestuurd, die dienst heeft in de tempel. 'Je gebed is verhoord, Zacharias, je vrouw Elisabet zal een zoon baren, je moet hem Johannes noemen.' En de engel zegt ook dat deze Johannes groot zal zijn in de ogen van God en dat hij veel mensen de weg zal wijzen naar God. Zacharias kan het niet bevatten; zijn vrouw Elisabet is immers onvruchtbaar en ze is al oud. Hij is met stomheid geslagen!

Maar Elisabet wordt zwanger en zij gelooft: 'Dit heeft de Heer voor mij gedaan, Hij heeft zich mijn lot aangetrokken.'

Wanneer Elisabet in haar zesde maand is, wordt engel Gabriël door God naar Nazaret gestuurd, naar een jonge vrouw met de naam Maria, verloofd met Jozef. 'Gegroet Maria', zei de engel, 'je bent begenadigd, de Heer is met je'. Oftewel, zoals wij het altijd zeggen: 'Wees gegroet, Maria, vol van genade, de Heer is met U'.

En de engel vertelt haar dat ze zwanger zal worden en een zoon zal baren, die ze Jezus moet noemen en die een groot man zal worden en zoon van de Allerhoogste zal worden genoemd. 'Maar', zegt Maria, 'hoe dan? Ik heb nog geen gemeenschap met een man.' En dan spreekt de engel over heilige Geest en de kracht van de Allerhoogste, die over haar zullen komen, en het kind dat geboren wordt zal heilig – zoon van God – worden genoemd. 'En Maria, ook je nicht Elisabet is zwanger van een zoon, ondanks haar hoge leeftijd en onvruchtbaarheid, zij is in haar zesde maand. Want voor God is niets onmogelijk'.

En dan zegt Maria: 'De Heer wil ik dienen, laat er met mij gebeuren wat u hebt gezegd.'

In het evangelie van vandaag hoorden we over de ontmoeting tussen deze twee vrouwen, Elisabet en Maria. In die ontmoeting gebeurt van alles. Elisabet raakt vol van heilige Geest, en ook haar woorden zijn in het Weesgegroet terecht gekomen: 'Gij zijt de gezegende onder de vrouwen en gezegend is Jezus, de vrucht van uw schoot', zegt ze tegen Maria.

Het kind in de schoot van Elisabet springt op, ook hij herkent en erkent dat de moeder van zijn Heer op bezoek is gekomen. Hij, Johannes, zal de voorloper, de wegbereider, zijn voor Jezus. In deze ontmoeting wijzen Elisabet én het kind in haar schoot naar Jezus. Het gaat om hém.

Nee, we zitten niet bij de verloskundige..., hoe menselijk een zwangerschap ook is: de verhalen over déze vrouwen in verwachting – Elisabet en Maria – laten een goddelijk gebeuren zien: het grote Mysterie, dat leven mogelijk maakt waar je het niet verwacht, of waar je het niet meer kunt geloven.

En zo zijn WIJ – in dit verhaal, via deze twee vrouwen – wonderbaarlijk in verwachting geraakt. Wij zijn in verwachting geraakt van de komst van Jezus. Dat is Advent.

En nu is de vraag aan ons, of wij het kunnen geloven. Of wij er op durven te vertrouwen. Wanneer straks met Kerstmis weer die engel van God verschijnt om ons uit de hoge hemel te melden: 'Vandaag is jullie Redder geboren. Hij is de Messias, de Heer'.

Wat betekent het dat wij in verwachting zijn, dat wij wachten op Jezus, de Redder? Wat betekent het dat we intens verlangen naar licht, in ons donker, in het donker van de wereld?

Het betekent misschien dat we beseffen, dat wij in ons leven redding nodig hebben, dat we niet alles zelf kunnen bewerkstelligen.

Denk aan ziekte en genezing, - of aanvaarding. Verlangen naar een kind en in verwachting raken. Hopen op een partner en iemand vinden. Niet goed weten wat je wilt in je leven en toch je weg gaan vinden.

Het zijn allemaal situaties waarin je wel iets kunt doen, maar die je ook *gegeven* moeten worden. Het moet je in de schoot geworpen worden. Zoals een kind bij Elisabet en Maria.

Verlangen, blijven vertrouwen, wachten, verwachten, uitzien naar het Licht... dat mag de grondhouding zijn van ons leven, in donkere tijden.

Verlangen en verwachten, dat is niet iets passiefs, maar een actief 'er zijn'.

Ook vandaag mogen we dat weer oefenen. Daarom hebben we de vierde kaars aangestoken. We hoeven niet achterover te leunen, we kunnen een lichtje aansteken voor elkaar, omzien naar anderen, en vertrouwen dat er naar ons wordt omgezien.

'Laat er met mij gebeuren wat u hebt gezegd', zegt Maria. Dat is een actief 'ja' op het leven. En bovenal is het: durven geloven en vertrouwen op dat goddelijk gebeuren in jouw leven. Dat het goed komt.